

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2025, č. j. CPR-14012-2/ČJ-2025-930310-V242

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2025, č. j. CPR-14012-2/ČJ-2025-930310-V242 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“) ze dne 26. 3. 2025, č. j. KRPA-80936-16/ČJ-2025-000022-SV, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 12 měsíců a současně mu byla stanovena doba k vycestování do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že disponoval maďarským povolením k pobytu, které bylo platné do 12. 7. 2025, a že se žalovaný s touto skutečností nikterak nevypořádal. Dále namítal, že správním orgánům se nepodařilo dostatečně zjistit, zda mohl žalobce vědět o tom, že mu bylo povolení k pobytu zrušeno, jelikož do 8. 3. 2025 pobýval v Maďarsku a žádné rozhodnutí o zrušení pobytu nepřevzal. Samotná informace o tom, že povolení k pobytu v Maďarsku je již neplatné nepostačuje k tomu, aby bylo žalobci kladeno k tíži, že jeho nelegální pobyt stanovuje správní orgán od 25. 1. 2025, bez toho, aniž by měl správní spis o zrušení povolení v Maďarsku či by měl podrobnější zprávu ze strany Maďarska o celkové pobytové historii žalobce. Správní orgány vycházely toliko z kusých informací, ze kterých však není možné dostatečně posoudit nepřiměřenost vydaného rozhodnutí, čímž došlo k porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) neboť byl nedostatečně zjištěn skutkový stav.
3. Žalobce dále namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s dopady napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, které považoval za nepřiměřené. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014 č.j. 5 As 102/2013-34. Žalovaný způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když rezignoval na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti jeho dopadů. Žalobce pobýval na území ČR pouhé dva dny, během kterých nepáchal žádnou trestnou činnost. Domníval se, že na území ČR pobývá legálně na základě maďarského povolení k pobytu, o kterém netušil, že bylo zneplatněno. Vyhoštění v délce 12 měsíců je nepřiměřené a odporuje správní praxi v obdobných věcech. Bylo na místě věc překvalifikovat na řízení o povinnosti opustit území, jelikož nebylo dostatečně prokázáno, že žalobce si byl vědom toho, že mu povolení k pobytu již skončilo.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že před zahájením řízení o správním vyhoštění bylo ověřováno, zda žalobce disponuje pobytovým oprávněním. Není přitom povinností správních orgánů zjišťovat, zda žalobce o zrušení svého pobytového oprávnění v Maďarsku věděl, či nikoliv. Jejich úkolem je zkoumat, zda byl žalobce oprávněn k pobytu na území ČR, což v době pobytové kontroly nebyl. Pokud žalobce o zrušení svého pobytového oprávnění nevěděl, není pak žalovanému jasné, proč se dostavil za doprovodu svého právního zástupce řešit svou pobytovou situaci. Námitka o nepřiměřeném dopadu napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života je obecná. Žalobce ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí neuvedl žádnou konkrétní argumentaci, která by poukazovala na nepřiměřený zásah, ačkoliv byl vyzván k doplnění odvolání. Žalobce nebyl dostatečně bdělý, když nepřebíral v Maďarsku poštu a dne 24. 1. 2025 přestal splňovat podmínky vstupu a pobytu uvedené v čl. 6 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399. Při stanovení délky zákazu vstupu na území členských států pak žalovaný vycházel z žalobcova protiprávního pobytu na území ČR a EU. Žalovaný neshledal

v žalobcově případě nepřiměřenost správního vyhoštění, a proto nebyl dán důvod pro postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

5. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. Dne 10. 3. 2025 se žalobce v doprovodu právního zástupce dostavil na odbor cizinecké policie, aby vyřešil svou pobytovou situaci. Lustrací a kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že měl vylepeno vízum typu D pro Maďarsko na 30 dnů s platností od 17. 10. 2024 do 12. 12. 2024. Ze vstupního razítka bylo zjištěno, že žalobce vstoupil na území schengenského prostoru dne 6. 12. 2024. Žalobce uvedl, že má v Maďarsku podanou žádost o pobytové oprávnění. Nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by žalobce opravňovala k pobytu na území ČR.
7. Dne 10. 3. 2025 odeslala cizinecká policie ohledně žalobce žádost o zjištění informací k překračování hranic adresovanou žalovanému. Žalovaný následně učinil dotaz na maďarskou stranu, přičemž z odpovědi maďarské strany vyplynulo, že žalobce nedisponoval žádným platným povolením k pobytu, které by vydaly maďarské orgány, ani nebylo vedeno řízení o žádné jeho žádosti. Jeho povolení k pobytu jakožto zahraničního pracovníka původně platné do 12. 7. 2025 bylo maďarskými úřady dne 24. 1. 2025 zrušeno.
8. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce uvedl, že naposledy překročil hranice schengenského prostoru dne 6. 12. 2024 přes Maďarsko, a to na základě cestovního dokladu a platného víza. V Maďarsku měl požádáno o zaměstnaneckou kartu, kterou nikdy nepřevzal. Do ČR přicestoval dne 8. 3. 2025. V ČR žalobce nepracoval, nevlastní zde žádnou nemovitost, nemá zde ani jiný majetek. Žalobce uvedl, že je zdravý. Nemá zdravotní pojištění. Disponuje finančními prostředky k dalšímu pobytu a vycestování. Žalobce je ženatý, má syna. Žalobcova manželka a syn žijí ve Vietnamu jako všichni ostatní z žalobcovy rodiny. Žalobce má v zemi původu zázemí, má kam se vrátit. V ČR ani v EU žalobce nikoho nemá. Nenachází se zde ani žádná osoba, vůči níž by měl žalobce vyživovací povinnost, či o kterou by žalobce pečoval. Na ČR nemá žádné vazby, ekonomické, kulturní ani společenské. Žalobci není známa žádná překážka ve vycestování z ČR, v zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí a vycestuje dobrovolně.
9. Součástí spisového materiálu je závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 11. 3. 2025, ev. č. ZS58328, podle kterého je vycestování žalobce do Vietnamu možné.
10. Dne 26. 3. 2025 vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí, kterým uložila žalobci správní vyhoštění a stanovila dobu zákazu vstupu na území členských států v délce 12 měsíců. V odůvodnění uvedla, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, neboť v ČR pobýval bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to od 25. 1. 2025 do 10. 3. 2025.
11. Žalobcovo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správních skutkových zjištění, který byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobce dopustil popsáního

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

protiprávního jednání, kterým naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce své odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí neodůvodnil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v rámci správního řízení nezjistil žádné pochybení. Protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno nade vší pochybnost. Cizinecká policie přitom postupovala v souladu s právními předpisy, neboť prokázala neoprávněný pobyt žalobce, shromáždila potřebné podklady a zjišťovala všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

12. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. K jednání u Městského soudu v Praze dne 24. 6. 2025 se žalobce, jeho právní zástupce ani žalovaný s omluvou nedostavili, soud proto dle ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s., ve věci jednal a rozhodl v jejich nepřítomnosti.
14. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
16. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
17. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud konstatuje, že v rámci správního řízení bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území schengenského prostoru a na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to od 25. 1. 2025 do 10. 3. 2025. Tím naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

18. V první řadě je z kopie cestovního dokladu žalobce, která se nachází ve spise, zcela zřejmé, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru, do Maďarska, naposledy dne 6. 12. 2024 a poté již nevycestoval, neboť není vyznačeno žádné výstupní přechodové razítko. Z toho plyne, že se žalobce na území schengenského prostoru fakticky zdržoval až do okamžiku, kdy se dostavil na odbor cizinecké policie, tedy do 10. 3. 2025. Správní orgány z toho vycházely a žalobce to ve správním řízení nijak nezpochybňoval, netvrdil, že by vycestoval.
19. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nikterak nevypořádal s tím, že disponoval maďarským povolením k pobytu platným do 12. 7. 2025 a že se správními orgány se nepodařilo dostatečně zjistit, zda mohl vědět o tom, že mu bylo povolení k pobytu zrušeno. Tuto námitku soud jako důvodnou neshledal. Soud má za to, že správní orgány v tomto ohledu zjistily skutkový stav dostatečně. Vycházely z lustrací v dostupných evidencích, ze kterých nevyplývalo žádné platné oprávnění k pobytu, kterým by žalobce disponoval. Cizinecká policie však nezaložila svůj závěr o neexistenci pobytového oprávnění žalobce výlučně na těchto lustracích, nýbrž prostřednictvím žalovaného zaslala dotaz k ověření žalobcova tvrzeného pobytového oprávnění v Maďarsku přímo maďarské straně, která v reakci zaslala sdělení, že žalobcovo pracovní povolení původně platné do 12. 7. 2025 bylo ke dni 24. 1. 2025 maďarskými orgány zrušeno a žalobce aktuálně nedisponuje žádným platným povolením k pobytu v Maďarsku a ani o žádné nežádal.
20. Soud má ve shodě se správními orgány za to, že uvedená zjištění představují dostatečný podklad pro závěr, že žalobce v období od 25. 1. 2025 do 10. 3. 2025 pobytovým oprávněním na území schengenského prostoru a v ČR již nedisponoval, tedy se zde zdržoval bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn a tímto svým jednáním naplnil skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce neuvedl žádné námitky, kterými by shora uvedená konkrétní zjištění jakkoli zpochybnil, přičemž zcela obecné popření k vyvrácení shora zjištěného skutkového stavu nestačí.
21. S ohledem na shora uvedené nebylo již dle názoru soudu důvodné opatřovat si podrobnější zprávu o pobytové historii žalobce v Maďarsku a správní spis týkající se zrušení pobytového oprávnění žalobce v Maďarsku, neboť tyto informace by nemohly ničeho změnit na shora uvedeném jednoznačném závěru o neoprávněnosti pobytu žalobce na území schengenského prostoru a v ČR. K tvrzené nevědomosti o zrušení pobytového oprávnění v Maďarsku soud uvádí, že má za to, že žalobce jako dospělý a svéprávný cizinec, si měl přiměřeně střežit vlastní práva a aktivně se zajímat o svou pobytovou situaci a měl-li jakékoliv pochybnosti o svém pobytovém statutu, měl svou situaci řešit intenzivní a účinnou komunikací s tamními cizineckými orgány. Pokud takto žalobce nepostupoval, lze to přičítat pouze k jeho tíži a nikoliv k tíži správních orgánů, které neměly povinnost zjišťovat, zda žalobce o zrušení svého pobytového oprávnění v Maďarsku věděl či nikoliv.
22. Z ustanovení § 119a a § 174a zákona o pobytu cizinců citovaných výše plyne, že rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem. K tomu musí účastník řízení poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

23. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
24. Na tomto místě lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě však nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.
25. Soud neshledal v postupu správních orgánů pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce byl dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzován a hodnocen, přičemž závěry byly řádně odůvodněny. Jak již soud vyslovil výše, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce svým shora popsáním jednáním naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve světle skutkových okolností případu žalobce nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobce na území ČR, aby převážily zájem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobce ostatně ve správním řízení, a to jak před cizineckou policií, tak před žalovaným, ani v rámci podané žaloby žádné konkrétní relevantní vazby netvrdil a tím spíše neprokázal vazbu, jež by jej ke zdejšímu území vázala natolik pevně, aby její narušení na dobu 12 měsíců, bylo možno považovat za nepřiměřené. Správní orgány kritérium přiměřenosti podrobně zkoumaly. Žalobce je zdravý muž v produktivním věku. Ve Vietnamu žije celá žalobcova rodina, včetně jeho manželky a syna, se kterými je žalobce v kontaktu. Při návratu do domovského státu tak bude mít žalobce zázemí. Jak sám uvedl v protokolu o výslechu, má se kam vrátit.
26. Soud podotýká, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, a proto se v každém individuálním případě posuzuje proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Je v zájmu cizinců, aby dodržovali zákony a právní předpisy platné na území ČR, chtějí-li zde požívat plné ochrany. Pokud tak neučiní, musí nést případné nepříjemné následky spojené se správním vyhoštěním. Zároveň je třeba podotknout, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je přípustěn, dříve-li se tak v souladu se

zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. V případě žalobce pak správní orgány řádně posoudily jeho individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise. Správní orgány dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedly, na základě jakých skutečností a úvah dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobce nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Nelze tedy přisvědčit ani druhé žalobní námitce, která rovněž není důvodná.

27. S ohledem na závěr správních orgánů, dle kterého správní vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, nebyl prostor pro možnost upuštění od správního vyhoštění a namísto toho pro uložení povinnosti opustit území podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Jestliže byla naplněna některá ze skutkových podstat podle ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, může správní orgán od uložení správního vyhoštění upustit a uložit místo něj povinnost opustit území podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců pouze v případě, kdy shledá, že by rozhodnutí nebylo přiměřené.
28. Žalobce nesouhlasil se stanovenou dobou zákazu vstupu na území členských států a namítal, že stanovená doba správního vyhoštění odporuje správní praxi žalovaného v obdobných případech.
29. Žalobce sice v obecnosti uvedl, že délka mu uložené doby zákazu vstupu neodpovídá správní praxi žalovaného ve srovnatelných případech, avšak na žádný takový případ neodkázal. Soudu je naopak z jeho úřední činnosti známo, že doba zákazu vstupu na území členských států v délce stanovené prvostupňovým rozhodnutím a potvrzené v napadeném rozhodnutí nevybočuje z pravidelné správní praxe žalovaného. Soud k této námitce uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění uloží. Posouzení této otázky podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu, soud pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí „*nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Správní orgány odůvodnily dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území, tak, že byla stanovena při spodní hranici zákonné sazby, přičemž bylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu. Jako polehčující okolnost hodnotila cizinecká policie skutečnost, že žalobce se na odbor cizinecké policie sám dostavil a po celou dobu správního řízení spolupracoval. Na druhé straně vzala v potaz povahu žalobcova protiprávního jednání a délku jeho protiprávního pobytu na území schengenského prostoru a ČR. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

o pobytu cizinců je možné cizinci uložit dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace až na 5 let. Soud neshledal, že by v napadeném rozhodnutí stanovená doba byla nepřiměřená, či přímo excesivní, nebo že by neodpovídala okolnostem daného případu. Zdejší soud pak odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin. Námitka není důvodná.

30. Soud neshledal ani rozpor napadeného rozhodnutí s judikaturou citovanou v žalobě, tedy konkrétně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35, či rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31.
31. V daném případě soud uzavírá, že se ztotožnil se závěrem správních orgánů o tom, že zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění, které představuje s ohledem na výše uvedené přiměřené řešení situace.

VI.

Závěr a náklady řízení

32. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. června 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.